

คำวินิจฉัยของ นายจุมพล ณ สงขลา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

ที่ ๓๕/๒๕๕๖

วันที่ ๕ ตุลาคม ๒๕๕๖

เรื่อง พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง ส่งคำโต้แย้งของผู้ร้องซึ่งเป็นจำเลย ในคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ กค. ๒๒๕/๒๕๕๓ ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ มาตรา ๓๐ วรรคหนึ่งและวรรคสาม หรือไม่

ข้อเท็จจริงตามคำร้องและเอกสารประกอบคำร้อง ข้ออ้างและเหตุผลโดยสรุปของทุกฝ่ายปรากฏ ในคำวินิจฉัยของศาลรัฐธรรมนูญ

พิเคราะห์แล้ว เห็นว่า การที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลาง งดการพิจารณาคดีจำเลยที่ ๔ และที่ ๕ และสั่งจำหน่ายคดีเฉพาะจำเลยทั้งสองดังกล่าว เป็นการปฏิบัติตามพระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) ที่บัญญัติให้ศาลที่พิจารณาคดีแพ่งจะต้องปฏิบัติเช่นนั้น บทบัญญัติดังกล่าวจึงมีลักษณะเป็นการบังคับศาลให้ต้องปฏิบัติตามในกรณีที่ลูกหนี้หรือจำเลยคนใดถูกฟื้นฟูกิจการในคดีล้มละลายและมีใช้บทบัญญัติที่ก่อให้เกิดอำนาจฟ้องแก่โจทก์หรือทำให้สิทธิหน้าที่และความรับผิดชอบตามสัญญาค้ำประกันระหว่างโจทก์กับจำเลย (ผู้ร้อง) เปลี่ยนแปลงหรือมีการเพิ่มขึ้นแต่อย่างใด ผู้ร้องแต่ละคนในฐานะลูกหนี้ร่วมยังคงต้องผูกพันชำระหนี้แก่โจทก์สิ้นเชิงหรือบางส่วนแล้วแต่ความพอใจของโจทก์ (เจ้าหนี้) ต่อไป โดยอาศัยข้อตกลงในสัญญาค้ำประกันและประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๕๑ ดังนั้น พระราชบัญญัติล้มละลาย พุทธศักราช ๒๕๕๓ มาตรา ๕๐/๑๒ (๔) จึงมิใช่บทบัญญัติแห่งกฎหมายที่ศาลทรัพย์สินทางปัญญาและการค้าระหว่างประเทศกลางจะต้องนำมาใช้บังคับแก่คดีหรือวินิจฉัยชี้ขาดข้อพิพาทในคดีระหว่างโจทก์กับผู้ร้องตามความหมายของรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๖๕ วรรคหนึ่ง

อาศัยเหตุผลดังกล่าวมา จึงวินิจฉัยให้ยกคำร้อง

